

ד"ר לודביג שטראוס

לאחר מחלה קשה נפטר אתמול בביתו בירושלים, ד"ר לודביג שטראוס, מורה לפפרות כללית בלימודי היסוד באוניברסיטה.

אור והיא היתה אלומה מקפת ביותר — מעורה בקנייני הרבות של העמים, מבי חץ עדיק בשירה חוקחה וחוקיה, חר דר לפני ולפנים של סתרי מתכונתה על נפשה ובנינה, ידע להקנות הבנה, הר צופה ידעת מפורטה והיה ומיבה שק טה ועסוקה, בשירת העמים ועמנו — שיעוריו היו מקור דעת ותענוג כאחד, ומתוכם, כמתוך פהקרו שנתפרסמו, ניכר, מה רבה היתה שקידתו ומה גא מן היה כשרונו, כי ראה כט בו איי שירה בימינו גם את מזמורי ההלים גם את בתי גבירול גם את שפונות יביא ליק והראם לתלמידם, על קפליהם העי דינים ביותר — הוא זרע שורע, לבי רכה, קרן שיפורים שפירותיה עתירים שיחגלו.

רצינותו והגירציונות — זה, כמי דומה, צמד ראשי תכונותיו, מתוכו מני בנת הלוציותו האחת — כשנתעורר על שיבה ממש לעמו וקנינה, למד לשון איריש על בוריה ואף הביא, בתרגום מצוין, משירחה העממית; הלוציותו האחרת — כשפסע את הפסיעה המכי רעת של שיבת אהינו בני אשכנז לל שון העברית — השיבה אל השירה, וחזרה השלשלה שנפסקה, בפתחיהא מאנציפציה, ונתלכדה כתומה.

דב סדן

המנוח היה משורר נודע בגרמניה, שהצליח לעבור מן השפה הגרמנית לעברית, זה לא ככל הופיע ספר שירים שלו בהוצאת „מוסד ביאליק“, כמורה עשה הרבה להרמת קרן השירה העברית בספרד, ובשנים האחרונות עסק בניתוח הצד האסתטי והסיפורי של מזמורי ההלים, בנעורין — מרא שוני הפעילים בתנועת הנוער הציוני בגרמניה, בקבוצתו של ארלוזורוב, והשתתף בירתון „העבודה“ של מפלגת „הפועל הצעיר“, המנוח היה החנו של פרוס' בובר.

ההלויה היום ב"ו לסנה"צ מניחו בבית הכרם.

כי יקום איש שגדל בסביבת צכר ותרבותה והגיע בלשונה לכוה ארשת וארשת כוח, ושכ לערכי עמנו וקנינו, ולשונו בכללם, כבר היה כחיון הזה בדור אחרון, כי יקום כמותו ופסע את הפסיעה הנועה לעשות תשובתו בש לימות, כלומר לא כנוכה בלבד אלא כמזכה, לא כקונה בלבד אלא כמקנה, כבר היה גם כחיון הזה בדור אחרון, וראה אותה שורה נאה, מלכת של בני אשכנז בקרבנו, חכמים, סופרים, סגנונים, עסקנים, אבל אלה לא כל שכבות הלשון ולא כל שכבות ביטוי נפתחו לפניהם — ביצירתם תמצא מסה, מחקר, מאמר, כמעט סיפור, אך שירה ככל אלה לא מצאת, היה מרדכי גיי אורגו לאנגד — אבל הוא, אם כי איש שדרכו בכובד ראש ואמיתות רגש, עוד היה בתחומו של קוריוו, ואילו אריה לודביג שטראוס חרס את התחוב הזה, ועבר הלך ופסוע לתחומו של האוניקום, והרי קובץ שיריו, ערות לגודל יכלתה של תשובה לאמתה, בא לאחר שכבר ידענו אותו משורר העי לים במכמני הביטוי של לשון גידולו, אבל גם הקובץ הזה, שוכה להארתי מני, אינו אלא כחופן קרניים באלומת